

Zevenenzeventig

De vampier krijst. Zijn ogen gloeien als vuur. Met een ruk schiet de jongen overeind. Zijn armen en benen verstrikt in het dekbed, dat om hem heen is gewikkeld. Bleek gezicht, sluijk, zwart haar. In zijn linkeroor glinstert een gouden ringetje. Slaperig kijkt hij om zich heen. Even ziet hij nog allerlei beelden op de muren van zijn kamer. Alsof daar een film geprojecteerd wordt. Rare droom was dat. Daarin was Liselore een volwassen vrouw. Een juf, zelfs. Huu, wat een nachtmerrie! Hij geeft de vampierwekker een dreun, draait zich om en slaapt weer verder. Doodstil is het in de kamer, waar de ochtendschemering langzaam binnensijpelt en grote, harige nepspinnen en bijna echte slangen zichtbaar worden. Borstbeelden van Dracula, het monster van Frankenstein en de Wolfman staren vanaf hun plank zwijgend naar de slaper, onder zijn dekbed met doodskistafbeelding.

Opnieuw gilt de vampierwekker. De hand van de jongen schiet tevoorschijn, zweeft aarzelend boven de wekker. Dan gaat hij rechtop zitten en kijkt naar de wekker.

‘Shit, zo laat al.’

Hij legt de vampier het zwijgen op en springt uit bed.

Vlug kleedt hij zich aan.

Even later zit hij aan de keukentafel. Hij schrokt zijn boterhammen zo snel mogelijk naar binnen.

‘Proef je nog wel iets, Onnoval?’ zegt Sok. Sok plukt aan zijn onversterkte bas, die hij zelfs op dit vroege uur al bij zich heeft. Zijn motto is: Het is nooit te vroeg om te repeteren. Of te laat... Sok is bijna vijftig en hoopt nog altijd op de grote doorbraak met zijn band Rock Met Mayonaise (RMM).

In de deuropening verschijnt een gedaante in ochtendjas, met palet en penselen.

Iemand wil al heel vroeg gaan schilderen, blijkbaar.

‘Zo! Heb je haast, Onnoval?’

Onnoval knikt met volle mond.

‘School.’

Gerda glimlacht met een verbaasde blik.

‘Sinds wanneer wil jij zo vroeg naar school? Meestal moet ik je uit je bed sleuren. Je hebt nooit zin om dat griezelhok van je te verlaten. Dus er moet wel iets bijzonders aan de hand zijn.’

Onnoval haalt zijn schouders op en neemt snel een slok thee.

Gerda leunt tegen de deurpost.

‘Is er iets wat ik moet weten, jochie? Heb je soms iets uitgevreten?’

Onnoval doet alsof hij de vraag niet eens hoort.

‘Oké, dan niet.’

Gerda haalt haar schouders op en loopt hoofdschuddend de gang in, naar haar atelier. Maar opeens blijft ze staan, draait om en loopt terug naar de keuken.

‘Wacht eens! Heeft het iets met een meisje te maken? Dat kun je gerust zeggen, hoor.’

Nog steeds geeft Onnoval geen antwoord. Er zijn nu eenmaal vragen waarop een jongen gewoon geen antwoord wil geven.

‘Ja! Zie je wel. Een meisje. Ben je verliefd, of zo?’

Hulpzoekend kijkt Onnoval naar Sok. Help me dan. Laat haar alsjeblieft ophouden met dat gevraag, probeert hij door te seinen. Maar Sok strijkt door zijn halflange, geblondeerde kapsel en plukt aan zijn basgitaar alsof zijn leven ervan afhangt. Zijn antenne staat uit.

Gerda legt haar verfspullen neer en komt de keuken in.

‘Kom op, jochie, vertel, vertel.’

Onnoval zucht.

‘Ik moet gewoon op tijd op school zijn. Da’s alles. Er komt een beroemde schrijver op bezoek. Om te vertellen over zijn boeken. Da’s heel interessant. Ik wil later zelf ook schrijver worden, dat weten jullie toch.’

Gerda knikt.

‘Waarom zeg jij het nou niet gewoon tegen ons, Onnoval? Jij wil schrijver worden? Dan moet je ook over je gevoelens durven schrijven, hoor. Anders nemen ze je niet serieus. Dus: ben je verliefd, of niet?’

Onnoval schudt zijn hoofd en knijpt zijn ogen dicht.

‘Zie je wel. Ik wist het wel,’ roept Gerda. ‘Ik wil geen geheimen in dit huis, jochie. We vertellen elkaar alles, eerlijk. Anders...’

Gerda pakt haar verfspullen op.

‘Anders breng ik jou terug. Naar waar ik je gevonden heb...’

Ze glimlacht even en gaat weer op weg naar haar atelier.

Onnoval kijkt haar zwijgend na. Dat meent ze niet echt, denkt hij. Dat zegt ze altijd alleen maar om mij te plagen.

Hij zoekt steun bij zijn pleegvader. Maar Sok is ver weg met zijn gedachten.

‘Ik, eh, ga maar eens effe in het hok repeteren, jongen. Anders worden we nooit beroemd met de band.’

Hij pakt zijn basgitaar en loopt de keuken uit, terwijl hij een onduidelijk deuntje neuriet.

Dan is het stil. Onnoval zit alleen in de keuken met het zwijgende meubilair.

Plotseling klinkt er luid gekras, als een keihard hatelijk gelach. Onnovals blik schiet naar het keukenraam. Fladderend strijkt een pikzwarte kraai neer op een tak van de kastanjeboom. De kraai kijkt naar hem. Onnoval weet het zeker. Hij huivert van de kille blik in de zwarte ogen. Nog vreemder is het dat naast de kraai een spierwitte kat op de tak springt. Zomaar. Zij kijkt ook naar binnen. Naar Onnoval. Er loopt een rilling over zijn rug. Hij knippert met zijn ogen. Het volgende moment zijn de kat en de kraai verdwenen...

Achtenzeventig

‘Oké, jongens en meisjes, opletten,’ zegt meester De Vriend. Hij staat voor de klas. Zitten kan hij niet, want op de stoel achter zijn tafel zit al iemand. Een grote, indrukwekkende man. Lang grijs haar, tot op zijn schouders, als een middeleeuwse tovenaar. Zwarte zonnebril, gekreukt wit pak. Hij zit doodstil en staart voor zich uit, alsof hij niet de klas ziet, maar diep verzonken is in geheimzinnige gedachten.

Meester De Vriend kijkt rond. De laatste kinderen komen binnen en gaan achter hun tafeltje zitten. Twee stoelen blijven leeg.

De meester haalt zijn schouders op.

‘Jammer voor Onnoval en Liselore. Misschien zijn ze ziek. Wij gaan beginnen, jongens en meisjes.’

Hij schraapt zijn keel. ‘Ik hoop dat jullie geen verkeerde dingen gegeten hebben, want het wordt griezelen deze ochtend. Zoals beloofd!’

‘Kicken,’ zegt een lange slungel. ‘Die hippie ziet er cool uit. Ben benieuwd wie het eerst moet kotsen.’

Zijn vrienden lachen hard.

De man met de zonnebril verroert zich nog steeds niet.

Meester De Vriend krijgt een rode bloes op zijn wang.

‘Ik zei “griezelen”, Gino. Niet “gruwelen”. Ik weet zeker dat meneer Van Paulo geen verhalen zal vertellen waarvan je maag zich omkeert. Of... eh?’

Hij kijkt de man met de zonnebril vragend aan.

Op dat moment wordt er zacht geklopt. De deur gaat open en een meisje stapt de klas binnen.

Ze gooit haar lange, blonde haar naar achteren en kijkt naar de meester.

‘Sorry, mees. Was me tas vergeten.’

Ze houdt haar tas hoog in de lucht. Wit zand valt uit de ope-

ning. De meester ziet het niet. Hij knikt alleen maar.

‘Goed, eh, ga gauw op je plaats zitten, Liselore. We zijn al begonnen. Ik was net meneer Van Paulo aan het voorstellen.’

Liselore schuift vlug achter haar tafeltje. Ook uit haar kleren sijpelt wit zand op de grond. Met haar voet veegt ze het vlug onder haar stoel. Anke, die naast haar zit, kijkt haar vragend aan.

Liselore lacht alleen maar.

‘Eh, griezelen, dus,’ vervolgt meester De Vriend. ‘Wij mogen trots zijn, jongens en meisjes. Hier zit namelijk de grootste griezel van ons land. Meneer Nol van Paulo. Jullie kennen hem van zijn boeken over de griezeltrein en van radio en tv. Applaus, jongens en meisjes...’

De kinderen beginnen te juichen, maar het volgende moment wordt er alweer geklopt.

Voorzichtig gaat de deur open. Onnoval kijkt om de hoek en komt binnen. Uit de tas die over zijn schouder hangt, valt wit zand. Anna kijkt vol verbazing naar Liselore.

‘Hij?’ mompelt ze.

Liselore krijgt een blos op haar wangen en slaat haar ogen neer.

‘Sorry, meester, ik heb me verslapen,’ zegt Onnoval.

‘O, verslapen. Natuurlijk,’ zegt meester De Vriend. ‘Ik maakte me al zorgen. Ik dacht dat je door een trein overreden was. Door een griezeltrein, of door een bus. Wat een opluchting dat je er bent!’

De meester richt zich tot de schrijver achter de tafel.

‘Meneer Van Paulo, deze verlate bezoeker is Onnoval. Hij wil later ook schrijver worden. En wie weet, als hij zich niet te vaak verslaapt...’

‘Hmmm,’ zegt Nol van Paulo. Geamuseerd kijkt hij naar Onnoval. ‘Slapen is vaak juist heel goed voor schrijvers, meester. Schrijven tot diep in de nacht en dan lang uitslapen. In dro-

men ontstaan vaak de mooiste ideeën voor boeken. Dus deze jongen is op de goede weg.'

De schrijver lacht bulderend en knipoogt naar Onnoval.

'*By the way*, meester: u moet een schrijver niet verwarren met zijn boeken. Ik ben geen griezel, maar een griezelboekenschrijver. Begrijpt u?'

Meester De Vriend knikt beduusd. Onnoval gaat vlug achter zijn tafeltje zitten. Uit zijn kleren sijpelt nog meer wit zand op de vloer.

'Eh, meneer Van Paulo, het woord is aan u.' De meester loopt vlug naar achteren en gaat in de hoek zitten.

Anke barst bijna van nieuwsgierigheid en kan zich niet meer inhouden. Ze buigt zich naar Liselore en fluistert: 'Heb je nou verkering met Onnoval? Dat bleke joch? Vertel!'

Liselore lacht alleen maar.

Verbijsterd kijkt Anke haar aan. Dus het is waar.

'Hoe kan dat... Ik bedoel... En Gino dan? Je was toch met hem?'

Liselore haalt haar schouders op. Scheve glimlach op haar gezicht.

Anke zakt achterover op haar stoeltje. Ze kijkt naar Gino. Daar komen problemen van, denkt ze. Grote problemen...

Zonder iets te zeggen staat Nol van Paulo op. Hij loopt naar het raam en sluit de gordijnen. Hij draait zich om naar de klas. Nauwelijks zichtbaar glimlacht hij. Vlug loopt hij terug naar zijn tafel, opent een koffer en haalt er een handvol kaarsen uit. Een vlam licht op in het duister. Het is nu doodstil in de klas. Een kaars brandt. Nol van Paulo geeft hem aan Sarita op de voorste rij.

'Doorgeven.' Meer kaarsen steekt hij aan en geeft hij door. De kaarsen gaan van hand tot hand tot alle leerlingen een brandende kaars vasthouden. Ook meester De Vriend krijgt er een.

De verduisterde klas vol gezichten boven bibberende vlammetjes ziet er spookachtig uit.

Nol van Paulo knikt tevreden. Hij zet een olielamp neer op het bureau en steekt hem aan. Het licht weerspiegelt in zijn zwarte brillenglazen.

‘Het volgende verhaal gaat over twee mensen,’ zegt hij. ‘Een man en een vrouw. Ze wilden heel graag een kind adopteren. Maar om de een of andere reden lukte het steeds maar niet. Tot op een dag...

Vondeling

De vrouw van het adoptiekantoor schudde haar hoofd. Ze zag er streng uit met haar knotje en vlinderbril. Ze klapte de map met gegevens dicht. Met een ernstig gezicht keek ze de man en de vrouw tegenover haar aan.

‘Sorry, u maakt geen kans. Wij brengen onze kinderen alleen onder bij gezinnen waar hun een veilige, zekere toekomst wacht. Bij ouders die de kinderen iets te bieden hebben. Begrijpt u?’

Ze tikte op de map met gegevens. ‘U, meneer, geeft als beroep op: muzikant die het binnenkort gaat maken. En u, mevrouw, noemt zichzelf: artiest. Kunstschilder die elk moment kan doorbreken. Zo staat het hier op dit formulier, dat u vijf jaar geleden ingevuld hebt. Sindsdien is er niets veranderd.’

Ze schoof de map met gegevens naar hen. ‘Deze map hebben wij niet meer nodig.’

‘Nee, wacht,’ zei de man. ‘Binnenkort schrijf ik een vette hit. Dat weet ik zeker. Ik voel het. En dan stroomt het geld met bakken binnen. En dan...’

De strenge vrouw stond op en wees naar de deur.

‘Ik vrees dat wij uitgepraat zijn. Ons kantoor kan niets voor u doen.’

Even later stonden de man en de vrouw buiten. De deur van het kantoor was op slot. Ramen sloegen dicht. Rolluiken ratelden neer.

Verslagen keken ze elkaar aan.

‘O, Koos, wat nu? Al vijf jaar staan we ingeschreven en nu donderen ze ons eruit.’

‘Ik weet het niet, suikerpoepje. Ik wil heel graag papa zijn. Maar onze kans is verkeken, geloof ik.’

Een traan rolde over de wang van suikerpoepje.

‘Ik wil ook heel graag mama zijn, Koos. Waarom mag dat niet?’

Bedroefd liepen de de man en de vrouw naar hun oude Volkswagenbusje, dat een eindje verderop geparkeerd stond.

‘Hey. Pssst. Hebben jullie even tijd?’

Verbaasd keken de twee op. Er stond iemand bij hun busje. Hoed, lange zwarte jas, sigaartje tussen zijn dunne lippen. Het leek of hij helemaal uit schaduwen bestond.

‘Jullie zouden graag een kind adopteren, begrijp ik?’

De ogen van Koos werden twee keer zo groot.

‘Hoe... hoe weet u dat? Ik bedoel... Wie...’

De man met de hoed wuifde met een bleke, dunne hand Koos’ vragen weg.

‘Zeur niet, Koos. We hebben geen tijd voor al die onzin. Laten we zeggen dat ik van de concurrent ben, adoptiebureau Freulic. Meer hoeft je niet te weten.’

Hij blies een lange sliert rook uit.

‘Ter zake: willen jullie een kind, of niet? Nu zeggen.’

‘Eh, ja graag,’ stamelde de vrouw. Koos knikte heel hard. Hij vroeg zich niet eens af hoe de vreemde man zijn naam wist.

‘Mooi. Zorg dat je vanavond tegen elf uur aan de rand van het Lycanbos bent. Weet je waar dat is?’

Koos knikte aarzelend. ‘En wat moeten wij...’

‘Uh! Géén vragen. Zorg maar dat je er bent. Je wilt toch een kind?’

De man draaide zich om en verdween achter het gedeukte busje.

‘Wacht!’ riep Koos. Hij rende om het busje heen. Daar waren alleen maar schaduwen, die als zwarte rooksligten uit elkaar dreven.

Koos liep drie keer om zijn busje, maar de man met de hoed leek opgelost in lucht. Verward liep hij terug naar zijn vrouw.

‘Koos, wie was die rare man?’ vroeg zij. ‘Moeten we vanavond echt naar het Lycanbos?’

Koos zei niets. Allebei wisten ze dat er maar één antwoord was op haar vraag.

Het busje reed langs de rand van het Lycanbos. De lucht was donker. Wolken schoven als scheve schepen langs de maan.

Koos keek uit het raam naar de nachtlucht.

‘Gelukkig is het volle maan, anders was het stikdonker in dat bos. Dan ging ik daar voor geen geld in.’

‘Moeten we het bos ín, dan?’

Koos keek zijn vrouw aan. ‘Ik weet het niet, Greta. Die gast had een onduidelijk verhaal, maar als dat ons een kindje oplevert, wil ik het erop wagen.’

Greta knikte. ‘Ik ook, Koos. Ik ook.’

Ze drukte haar neus tegen de ruit en keek naar de donkere bomen.

‘Wat is dat Koos? Zie je dat? Volgens mij rent daar iemand...’

Koos keek opzij. Tussen de boomstammen holde inderdaad een figuur. En nog eentje! Koos haalde zijn voet van het gaspedaal en reed langzaam verder.

‘Kijk, Greta! Daar is een kerkhof. Zie je die grafstenen en kruisen? En daartussen loopt een vrouw.’

Greta knikte. ‘Zij vlucht voor iemand. Kijk maar, die andere figuur zit achter haar aan.’

Koos knipperde met zijn ogen. Hij draaide het zijraampje open. In het maanlicht zag hij de twee figuren tussen de bomen hollen. Hij meende kreten van angst te horen. Het leek een krankzinnige achtervolging.

Plots gaf Greta een gil.

‘Koos! Kijk uit!’

Koos trapte keihard op de rem.

In het licht van de koplampen stond een gedaante. De vrouw,

jong nog. Haar ogen, wijd opengesperd, keken recht in het felle licht.

Ze hield een mand vast. Achter haar sprong een gestalte tevoorschijn uit het duister. Hij stond rechtop, als een mens, maar het was geen mens. Gloeiende ogen, harige oren, een wolfachtige snuit en een bek vol scherpe tanden. Er klonk luid, dierlijk gehuil. Koos schrok zich een ongeluk. Snel draaide hij het zijraampje dicht.

‘Greta, dat, dat, dat is...’

Even keek de vrouw in het koplamplicht hem smekend aan. Misschien zag zij hem. Misschien niet, maar Koos voelde haar blik. Een noodkreet, een roep om hulp. Het leek of zij aarzelde. Toen zette zij de mand neer. In de mand bewoog iets.

Het volgende moment vluchtte de vrouw terug het bos in en verdween tussen de bomen. Het beest stond nog steeds gevangen in het licht van de koplampen. Koos hield zijn adem in.

Greta kneep zo hard in zijn bovenarm dat die de volgende dag bont en blauw zou zijn.

‘Koos, is dat... dat is een wolf? Een joekel!’

Koos knikte. Zijn stem trilde. ‘Geen gewone wolf, volgens mij, Greta. Geen enkele wolf kan op zijn achterpoten lopen, behalve een weerwolf.’

‘Doe niet zo eng,’ fluisterde Greta. ‘Weerwolven bestaan niet. Gewone wolven zijn al gevaarlijk genoeg. Wat doet dat beest nou?’

De wolf boog zich over de mand, stak zijn afschuwelijke snuit erin. Hij gromde en ging weer rechtop staan.

Een moment keek Koos in de ogen van de wolf. Hij zag de blikkerende tanden, de spitse, driehoekige oren. Koos had het krankzinnige idee dat de wolf glimlachte.

Toen sprong het beest uit het koplamplicht en verdween met grote sprongen tussen de bomen.

De mand stond nu eenzaam in het licht.

‘Koos,’ hijgde Greta plotseling. ‘Zie je dat?’

Koos snakte naar adem. Boven de rand van de mand kwam een handje tevoorschijn.

Tegelijk duwden ze de portieren open, sprongen uit het busje en renden naar de mand.

‘O, Koos,’ zei Greta. Tranen sprongen in haar ogen. Koos voelde een brok in zijn keel. De blauwe ogen van een baby keken hen aan. Een bleek gezichtje, omlijst door ravenzwart donshaar. Kleine knuistjes zwaaiden, kleine voetjes trappelden. De baby huilde onbedaarlijk.

Koos boog voorover. Heel voorzichtig pakte hij de baby op en tilde hem uit de mand.

‘Sst, stil maar, klein ding.’

Toen de baby niet stopte met huilen, gaf Koos hem snel aan zijn vrouw.

‘Hier, Greta, misschien krijg jij hem stil.’

Hij wees naar het been van het kindje. ‘Kijk dan, hij bloedt. Zou die wolf...?’

Koos werd bleek.

‘Greta, die weerwolf heeft dit kind gebeten. Weet je wat dat betekent?’

‘Nee joh, niets aan de hand, zo’n sneetje, da’s niets,’ zei Greta.

Een rode druppel rolde van de hiel van het kind en viel op de grond.

Greta nam de baby in haar armen alsof hij de grootste schat op aarde was. Ze streek door zijn dunne, zwarte haar en troostte hem.

‘Stil maar, jij klein verdwaald ravenjong. Wat zie jij er prachtig uit. Wie is er dan een lieve jongen?’

De baby keek langs haar naar de nachtlucht en stopte met huilen. De volle maan glinsterde in zijn ogen.

‘Is het wel een jongetje?’ zei Koos. ‘Hoe weet je dat?’

Greta haalde haar schouders op en kietelde de baby onder zijn kinnetje.

‘Een moeder voelt zoiets. Maar we zullen het thuis voor de zekerheid controleren, natuurlijk.’

‘Thuis?’

Koos en Greta keken elkaar aan. ‘Thuis?’ herhaalde Koos fluisterend. ‘Moeder?’

‘Ja,’ zei Greta. ‘Die man heeft ons hierheen gestuurd, omdat wij een kindje wilden. Nu hebben we er een gevonden. Het is óns kind!’

Op dat moment klonk er bloedstollend gehuil op het kerkhof. Daarna een harde gil.

Greta drukte de baby tegen zich aan.

Opnieuw klonk een gil, vol doodsangst.

‘De auto in,’ zei Koos. ‘Nu!’

Ze renden naar de wagen, stapten in, trokken de portieren dicht. Koos keek naar het bos. Bewoog daar iets op het kerkhof? Stond daar iemand tussen de bomen? Even meende hij iets te zien. Oplichtende ogen, een sliert grijze rook. Koos knipperde met zijn ogen. Er was niets meer.

‘Rijden!’ zei Greta. ‘Weg van hier!’

Koos startte, trapte het gaspedaal in. De auto reed hortend en stotend weg. De achterlichten verdwenen in de duisternis.

Een poosje later verscheen de weerwolf weer op het kerkhof. Hij kwam tussen de bomen uit, op zijn achterpoten. Zachtjes grommend keek hij rond. Hij liet zich op zijn voorpoten zakken, snuffelde aan de grond en likte de bloeddruppel op die daar lag.

Verderop stond iemand doodstil in de schaduwen tussen de bomen. Sigarenrook dreef omhoog, naar de sterren. Er was een vluchtige glans van ogen, toen draaide de gestalte zich om en verdween in het duister...